

BROASCA ȚESTOASĂ DE AUR

În fiecare an pe aceeași vreme pe o mică insulă între continente animalele și zânele din toate țările se întâlnesc pentru a organiza o mare conferință, unde se sfătuiesc despre problemele actuale. “Eu”, spune șarpele, care în această dimineață cețoasă a reprezentat un mic stat african, “am ceva de declarat!”. Și făcându-și plăcere a privit împrejur printre masa de ascultători. “Eiiii?” crocodilul egiptean a căscat și s-a pregătit pentru a scoate unu sau două comentarii utile, numai ca să poată pe urmă fără jenă să doarmă restul ședinței. “Problema, pe care trebuie s-o discutăm în această zi”, șarpele fără atenție sușură, continuându-și discursul: “este, că noi nu ne înțelegem unii pe alții. Numai cei mai inteligenți dintre concetățeni pot vorbi mai mult de două limbi, dar niciodată aceleași”.

Animalele deja foarte des cu dibăcie au evitat să trateze această întrebare, deoarece era foarte neconfortabil să gândești la întrebări la care nimeni nu știe răspunsul. Ei acum s-au zbatut cu sudoare au început să scarpine cu picioarele și să fluiere. “Și”, nervos a întrebat drăcușorul irlandez și și-a întors caserola de aur pentru a se așeza (care din cauze situației economice mondiale conține numai un buton). “Noi până acum întotdeauna am rezolvat problemele, nu-i așa?” “Ne este adevărat!” a constatat oaia din înălțime scoțiene, care înlocuia pe Nessie, răcită: “Noi nu putem răspând noutăți importante. Urșii Koala dintr-o parte a păduri ploioase nu știu, că cealaltă parte este în flăcări. Pești mor din cauza plouării apelor din alte țări, deoarece nimeni nu îi înștiințează despre oarecare undă poluatoare care se îndreaptă. Și în fiecare an, noi, organizatorii acestei conferințe, trebuie să votăm pentru a găsi limba în care se va desfășura. Aceasta numiți voi “a rezolva problemele?”. Oaia a behăit pentru a-și întări cuvintele, s-a întins și a reînceput să mestece.

Un moment de liniște s-a produs, în timp ce în capul unuia sau altuia foarte obosit animal au evoluat intenții de crimă asupra neexperimentatei oi. Atunci dintr-o dată cu hotărâre a luat inițiativa leul din Arabia: “Să adoptăm limba mea!” Și-a ridicat piciorul și cu ostentație și-a privit ghearele. “Deoarece eu sunt cel mai puternic, cel mai rapid și cel mai periculos dintre noi toți. Și este o lege naturală, ca să învingă cel mai puternic. Atunci problema ar putea fi rezolvată. Fiecare va învăța limba mea și fiecare va înțelege pe celalt!” “Ho nu”, a replicat șopârta, despre care nimeni nu a știut foarte precis de unde a venit. “Limba mea va fi vorbită. Eu sunt ființa cu cel mai lung arbore genealogic. De altfel îmi trag rădăcinile din familia dinozaurilor, deci dintr-o așa lungă tradiție trebuie să știu, ce este bun!”

În adunare a apărut un murmur de aplauze și șopârta a aruncat o privire disprețuitoare către leu. “De ce nu a mea?”, a strigat o voce înaltă pentru a acoperi zgomotul, și când rinocerul a pășit la o lătura, o cârțiță a apărut. “Eu sunt foarte fecundă. Și la fel, și limba țării mele va fi astfel!” O hienă a râs, de aceea zebra i-a lovit botul cu copita. “Și eu sunt Foarte fecundă. Deci să adoptăm limba mea!” cu grijă a propus șoarecele. “Și a mea” strigă cangurul în același timp cu antilopa. “Și a mea” a mormăit leopardul.

Curând s-a arătat, că fiecare animal și fiecare țară vrea să-și pună la dispoziție limba sa, pe care ceilalți să o învețe, și că nici unul nu arată dispoziția de a-și abandona propria poziție în favoarea vecinului.

Acum, o broască țestoasă mică, care nici nu reprezenta vreo țară, deoarece își avea locuințape o insulă mică, a auzit strigătul și a început să se târească, cum fac de obicei broaștele țestoase, încet la întâlnire. Acolo sosind, a căutat cea mai înaltă stâncă din împrejurimi și s-a urcat pe ea. “Liniște!”, strigătul de necrezut a înfricat animalele, și fiecare a privit, că și tras cu șnurul, înspre mica pată de pe rocă. Mica broască țestoasă cu mulțumire a râs și s-a felicitat pentru vocea sa puternică. “Eu cred”, a spus cu o voce înălțată, “că am soluția la problema noastră”. Din nou a râs hiena, dar și-a ascuns la timp botul care o durea cu propriul picior pentru a evita încă o lovitură de pedeapsă.

“De ce să nu creăm o limbă nouă? “a continuat mica broască țestoasă, de pe roca ei. “De ce să nu creăm o limbă care este ușor de pronunțat pentru fiecare ființă din lume? O limbă care nici nu dezavantajează nici nu avantajează o anumă țară?” Ea privește animalele care stau sub ea, care rigid și perplex au privit-o. Ea a sperat că propunerea ei va fi acceptată. “Și cum anume...?, leul a început încet și cu indignare, “să creăm această limbă?” Broasca țestoasă cea micuță a făcut o mișcare triumfătoare din picior, deoarece în timpul migrării sale încete la întâlnire a putut să gândească în profunzime afacerea. “Aceasta vă voi explica”, a început și a vorbit multe ore, și cu cât vorbea mai mult și explica limba, cu atât mai multe animale erau atrase de ideea ei.

“Grandios”, a remarcat crocodilul. “De mirare”, a spus leul. “Să o recompensăm!”, a decis crocodilul irlandez. ”Bineînțeles”, au încuviințat animalele. ”Dar cum?” “Lăsați pe mine!” s-a auzit o voce energică din mulțime, și o zână hollywoodiană din Statele Unite a zumzăit, în sus, către stâncă pe care stătea broscuța țestoasă. Și-a ridicat bastonul magic, a spus câteva cuvinte magice și pulbere de aur s-a vărsat pe corpul miciei descoperitoare de limbă, până când a fost acoperită cu aur din cap până-n picioare.

“De acum, noi totdeauna vă vom recunoaște ca și cel mai mare ajutor și aveți dreptul de a participa la fiecare întâlnire”, a declarat zâna, și mulțimea a aplaudat.

“Nu aveți pentru ce, nu aveți pentru ce”. Zâna a făcut reverențe și a zburat la locul ei. Dar broscuța țestoasă de pe stâncă sa, a râs cu zâmbet larg și a opinat, că poate fi mulțumită de ea însăși pe deplin.

Această întâmplare adevărată a povestit-o Katharina von Radziewsky în iunie 2003, iar Bianca Mureșan a tradus-o.